

ΜΟΡΦΟΥ

Πανέμορφη κωμόπολη,
Μόρφου μου παινεμένη,
στον Τούρκο τον κατακτητή
τώρα 'σαι σκλαβωμένη.

Τα πράσινα περιβόλια σου
τα μοσχομυρισμένα,
κιτρίνισαν, μαράζωσαν
γιατί ειπ' ορφανεμένα.

Στο νου μας πάντα σ' έχουμε,
ποτέ δε σε ξεχνούμε
κι όλο αγωνιζόμαστε,
κοντά σου για να' ρθούμε.

Το δάκρυ σου 'ναι δάκρυ μας
κι η πίκρα σου δική μας.
Μα η ελπίδα ρίζωσε
βαθιά μες στην ψυχή μας.

Και ζωντανεύει ακοίμητη
τον πόθο που 'χουν όλοι.
Να διαφεντέψουμε ξανά
την όμορφη μας πόλη.

Ένα κερι ν' ανάψουμε
καθώς το 'χούμε τάμα
μπροστά στο άγιο εικόνισμα
του πολιούχου Αϊ – Μάμα.

Γαλάτεια Χρυσάνθου
Χρίστος Ιωάννου
Ε' τάξη
2013 – 2014

